

ZIJ KWA

W

e zitten tegenover Johan Bosman uit Barlo, een buurtschap in de gemeente Aalten. Ruim 2½ jaar is hij weg geweest, als emigrant in Canada; voor korte tijd is hij terug in zijn geboortestreek. Men kan 't hem aanzien dat hij buiten de grenzen is geweest. Men merkt dat aan de royale snit van zijn kleding; men merkt 't ook aan de opslag van zijn ogen, die kennelijk gewend zijn aan grotere verhoudingen.... Kenmerkend is in dit verband wat hij ons vertelt over zijn aankomst, enkele weken geleden, met de bus in Aalten: „Geweldig klein leek alles; de wegen waren zo smal en kronkelig.... Ik dacht eerlijk dat de huizen allemaal bij elkaar geschoven waren....”

Vandaag is Johan Bosman de bruidegom! En Riek Kraayenbrink uit Varsseveld, het meisje dat hij al vóór zijn vertrek naar Canada had leren kennen, is de bruid. Beiden waren enkele jaren geleden — afzonderlijk — naar Canada geëmigreerd. Samen zijn ze teruggekomen om hier, in hun geboorteland, hun huwelijk kerkelijk te laten bevestigen.

Landhonger

Er is landhonger in Aalten en de omliggende buurtschappen. Voor vele boerenzoons is er geen land meer, en dus geen bestaansmogelijkheid. Er zijn dan ook uit Aalten en omgeving al zeer vele mannen en jonge gezinnen geëmigreerd. En ook thans staan er weer velen klaar om straks in het voorjaar te vertrekken.

Johan Bosman ging in April 1948, alleen. Het afscheid van thuis, en van zijn meisje, was hem zwaar gevallen. Maar het vooruitzicht dat Riek met haar ouders ook spoedig zou overkomen, gaf hem moed.

Afwisselend werkte Johan, in los verband, dan op het land, dan op de fabriek. „Je verandert daar nogal gemakkelijk van betrekking of van beroep”, zegt Bosman. „Hier kom je er niet zo gauw toe.”

Ondertussen was in 1949 Riek met haar ouders en zes broers naar Canada overgestoken. Zo spoedig mogelijk maakten de jonggeliefden een afspraak voor een ontmoeting. Maar dat is nu eenmaal niet zo eenvoudig in een vreemd en groot land. De liefde maakt echter vastberaden. Chatham, in Zuid-Ontario was de ontmoetingsplaats. Hij reisde er van Montreal heen per trein, zij lifte per auto!

Het meisje vond een betrekking in

Het bruidspaar Bosman-Kraayenbrink, dat speciaal uit Canada naar Nederland kwam, om hier zijn huwelijk kerkelijk te laten bevestigen. De bruidsjaon is van satijn, afgezet met kant en kleine pareltjes en is uit Canada meegebracht.

Op de verlovingsdag van Johan en Riek, ten huize van de familie Kraayenbrink in Wallaceburg.

Johan Bosman op een „stukje” weiland bij Montreal. Op de achtergrond de boerderij van de boer bij wie hij op dat tijdstip werkzaam was.

Een Hollandse bloem op Canadese bodem.... Riek Kraayenbrink voor het huis van haar ouders, in Wallaceburg (Ontario).

MEN TERUG OM HIER TE TROUWEN!

Na de kerkelijke bevestiging ontvangt het bruidspaar uit handen van Ds A. A. Oostenbrink een bijbel.

Johan Bosman met zijn ouders in de keuken, waar Moeder hem gauw nog wat lekkers toestopt, net als vroeger....

Een onderonsje van de bruid met haar zevenenzeventigjarige grootmoeder....

Nederlands emigrantenpaar uit Canada, voor enkele maanden terug in het vaderland

Chatham, waar ze meteen gelegenheid had de Engelse taal te leren. Johan ging werken „in de buurt”. In de familiekring van Riek vierden zij hun verloving.

Trouwen in Aalten!

Hun plan was in het najaar van 1951 te trouwen. Maar dan in Aalten! Want zij wilden deze grote gebeur-

tenis beleven in de vertrouwde omgeving van hun geboortestreek, temidden van Johans familie en wederzijdse vrienden. Bovendien vonden zij de tijd nu nog 't best geschikt voor een bezoek aan Nederland. Zou 't over een paar jaar nog kunnen, als ze misschien meer in de zorgen zaten?

Johan verzocht zijn ouders de nodige formaliteiten voor hun huwe-

lijk in Aalten in orde te maken. Hij ontving echter bericht terug, dat de burgerlijke huwelijksluiting voor hem, als niet-ingezetene, niet meer mogelijk was in Nederland. Het jonge paar besloot toen, in ieder geval het kerkelijk huwelijk in Aalten te doen plaats vinden.

Op 27 October j.l. trouwden zij voor de wet, in Chatham. Daarna reisden ze zo spoedig mogelijk af naar Nederland, waar ze op 22 November aankwamen.

En op een stormachtige donkere na-jaaarsmiddag in December, heeft het paar de kerkelijke bevestiging van het huwelijk ontvangen in de Oosterkerk in Aalten. „Welgelukzalig hij, die de God Jacobs tot zijn hulpe heeft”, was de tekst die ds A. A. Oostenbrink, Geref. predikant te Varsseveld, had gekozen voor zijn huwelijkspredicatie.

Wat zal er omgegaan zijn in deze jonge mensen in dit plechtige uur! Zal de bruid niet gedacht hebben aan haar moeder, die in de verte met haar meeleefde, en aan haar vader die deze dag niet meer heeft mogen beleven? En zal de bruidegom, rondziende in de kerk, niet een ogenblik hebben beseft, dat deze dag, en dit korte verblijf in Nederland, een laatste weerzien betekent met velen die hier rondom hem zitten?....

Terug!

Ja, want ze gaan terug! Ze vonden 't fijn ouders en vrienden weer te zien; maar hier blijven, nee, dat kon niet meer.

De bruid bevalt het huishouden in Canada best. „Het gaat daar allemaal meer met electriciteit” zegt ze. „Het is alles veel practischer ingericht.”

Op onze vraag of het echtpaar al voorzien is van een huis in Canada, antwoordt de bruidegom: „We hebben nog geen huis. Als ik een geschikte boer kan vinden die werk voor me heeft, dan vinden we wel onderdak op de boerderij. Kan ik een goeie baan vinden op de fabriek, dan huren we in de stad een paar kamers. Voor pas getrouwden zijn er, wat dit betreft, nog wel mogelijkheden in Canada. Maar eens hoop ik toch zelf een boerderij te kunnen kopen, want daar ben ik uiteindelijk voor geëmigreerd.”

Deze woorden tekenen de man die ze spreekt. Ze tekenen de man Johan Bosman, die uit 't harde emigratiehout gesneden is. Ze tekenen ook de situatie in een land waar mogelijkheden zijn, waar nog een toekomst is voor jonge mensen....

Samen met zijn vriend C. van Straalen, die ook emigreerde en voor korte tijd terug kwam in Aalten, gaat Johan Bosman (links) langs de bekende vertrouwde plaatsen, in huis en in de stal....